

ריא. הוא השקיף על הצעירים והצעירי רות. כאשר תחתנו ותולידו ילדים, וילדים שלכם יגדלו — הם יבואו לבית הזה, וימצאו את הפרחים האלה כאן. נשי מור עליהם, מפני שהם מסמלים דבר יקר מכל: רוח האהבה והשלום, שאחם הראיתם אותה היום."

ש עות מעפות לפני כן השתתפו אורי חים אלה וחבריהם במעמד שונה מאד. הם עמדו בשמש הלוהטת על הכביש, לרגי לי הכנסייה הגלמודה של איקרית, השריד האחרון שנשאר מן הכפר מוכה-הסבל. המעמד היה סמלי. מצד אחד עמדו כ-150 צעירים וקשישים, כשכל אחד נושא בידו פרח אחד. מולם עמדו כ-500 שוטרים ואנשי מישמר-הגבול, כשכל אחד נושא בידו אלה ארוכה.

היה זה הפרק האחרון — לפי שעה — בטרגדיה של איקרית ובירעם. עד לפני שבוע שבתו בכנסייה של איקרית, בראש גיבעה רמה, הזקנים מבין העקורים ש-שיקמו את הכנסייה, שתלו סביבה פרחים. גולדה סברה שעם התחלת מערכת-הבחירי רות יהיו הגופים הלוחמים עסוקים מדי מכדי להגן על זקנים אלה. היא הכריזה על הכפר כעל שטח צבאי, לפי חוקי החירום של המנדט הבריטי. המישטרה גירשה בכוח את הזקנים, עקרה את הפרחים.

ההסתערות הכרלית

קטע מן התכת' שוח ההמוני ש שנערכה על הכביש לרגלי הכנסייה. קבוצת אנשי מישמר-הגבול מסתערת על המורה דני פתר, מראשי ש"ח, שהושלך על הארץ

אחרי שבנו נעצר. מאחוריו גוררת קבוצה שניה מפגין צעיר לעבר מכונית המעצר. איש מן המפגינים לא התנגד בכוח, לא השתמש באבנים, וכך נמנעה שפיכת-דמים. ההסתערות התחילה אחרי שכמה מפגינים התיישבו על הכביש, בעיקבות מעצר חבריהם.

היה זה מעשה אכזרי ומטומטם — כמו ההחלטה המקורית למנוע את שיבת עקורי איקרית ובירעם ולהגנצה את הי עוול שנעשה להם. (המשך בעמוד 22)

ציד בין הסלעים
בעוד המאבק נמשך על הכביש, הצליחו בודי דים לפרוץ את הטבעת ולרוץ לעבר הכני סיה, שוטרים רדפו אחריהם, צדו אותם בין העצים. למטה: בני בלאו, נגרר למעצר.

בלי חסינות
איש מישמר-הגבול תופס בידו השמאלית בחולצתו של אורי אבנרי, גורר אותו קדימה ומרים את אלתו. מאחורי אבנרי עצמו גם כמה מצעירי איקרית, שאבו ביוזמתם להזדהות עם המפגינים היהודיים.